

[Finansministeren.]

at stemme imod de af det ærede medlem hr. Aksel Larsen m. fl. stillede ændringsforslag.

Debatten i dag drejer sig dels om det lovforslag, vi har til behandling, dels om det alternative forslag, som oppositionen havde ønsket gennemført for at rette op på vor valutastilling. Jeg skal derfor først sige lidt om kritikken af det foreliggende lovforslag og derefter hellige mig det forslag, som vi endnu ikke har set, men som vi måske får mulighed for at se på et eller andet tidspunkt. De herrer må snart have tænkt til ende med hensyn til, hvad det egentlig er, de vil.

Kritikken i dag af lovforslaget var hård, dog måske knap så hård som i offentligheden. Man kan også sige, at de bemærkninger, som mindretallet har anført i betænkningen om lovforslaget, er ret hårde, men jeg må hævde, at de ikke er rigtige. Jeg synes derfor, at de fortjener en lille kommentar. Der står i mindretalsudtalelsen i betænkningen:

„Forslaget vil føre til, at en ikke uvæsentlig del af den private opsparing overføres til statskassen.“

Nu kan man altid diskutere, hvad en ikke uvæsentlig del er, men jeg vil dog tro, at de fleste vil tænke sig sådan noget som 20-30 pct. el. lign. Har de ærede medlemmer, der har skrevet dette, prøvet at undersøge sagen, eller er bemærkningen bare sådan løbet dem i pennen? Har de noget kendskab til, hvor stor den private opsparing er i det hele taget? Jeg vil regne med, at den private opsparing er 1½ milliard kr. årlig. Det beløb, som efter lovforslaget skal opspares årlig, er 200 mill. kr. Man kan altid diskutere, hvor meget heraf der ikke kommer tilbage, men selv det ærede medlem hr. Aksel Møller var dog inde på, at i hvert fald 70 pct. var lån, d.v.s. at der højst er tale om 30 pct. af de 200 mill. kr.; det er 60 mill. kr. eller 4 pct. af 1½ milliard kr. Det er det, der er tale om; jeg ved ikke, om det er berettiget at kalde dette en ikke uvæsentlig del af den private opsparing.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller mente, at der med dette lovforslag ligefrem var indledt et felttog mod samfundsordenen her i landet. Der er rejst kritik mod forslaget på to punkter. Man har fra kon-

servativ side særlig kritiseret, at man ved det foreliggende forslag rammer mellemstanden, og dernæst mener man, at stabiliseringslånet vil skabe arbejdsløshed og ned sætte produktionen ved at hindre investeringerne. Jeg må måske minde det ærede medlem om, hvad han selv har været med til før, nemlig loven om bunden opsparing, som blev gennemført af regeringen Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft i sommeren 1951. Her krævede man af en skattepligtig indtægt på 20 000 kr. en bunden opsparing på 1 600 kr. I det lovforslag, vi her har til anden behandling, nøjes man dog med 700 kr. af den samme indtægt. Man vil se, at dengang havde man ingen medlidenhed med mellemstanden; da gik man, man kan vel næsten sige til makronerne. Af en indtægt på 30 000 kr. krævede man engang 2 800 kr.; det foreliggende forslag har satsen 2 450 kr. Så kommer vi til de større indtægter. For en indtægt på 50 000 kr., efter at al skat er betalt o. s. v., kræves der efter forslaget 7 000 kr. i stabiliseringslån, dengang godt 5 000 kr. Det skal blankt indrømmes, at det er 2 000 kr. mere, men dengang var der ingen protestadresser i de borgerlige aviser, og der var heller ikke tale om, at nu ødelagde man investeringen o. lign. Derfor må man undskylde mig, når jeg tager al den ophidselse, som er kommet til udtryk i bladene, med noget større ro end de ærede ordførere.

Det, der er spørgsmålet og en meget afgørende ting, som vælgerne skal tage stilling til — det ærede medlem hr. Tholstrup var også inde på det — er: hvordan ville den ordning, som man fra venstre og konservativ side kunne tænke sig, virke sammenlignet med det, vi her foreslår? Det har vi endnu ikke fået at vide. Jeg kan næsten ikke forstå, at de konservative og venstre kan bære, at de endnu ikke har klargjort for befolkningen, hvad de vil. De er vendt tilbage til en deponeringsordning på 500 mill. kr.; det er praktisk talt det eneste, vi har fået at vide, og det er vel tallet 500 mill. kr., der skal gøre indtryk på befolkningen. Jeg synes, vi må prøve at få dette klarlagt. Jeg ved ikke, om det kan lykkes ved debatten i dag, men ellers må det lykkes, inden vi afslutter denne mødeperiode.

For det første må vi stille det spørgsmål,